

Consacrarea creștină

Cum să-ți dăruiești complet viața Domnului Isus

Versete călăuzitoare: Romani 12.1-8

Vreau să vorbesc în această după-amiază despre ceea ce înseamnă să-ți consacr¹ viața lui Hristos. Să privim mai întâi Psalmul 116:

- **Psalmul 116.12:** Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?

2 Corinteni 5.15:

- **2 Corinteni 5.14,15:** Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecăm aceasta [sau: suntem convingi de aceasta]: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.

Și pentru un al treilea loc din Scriptură să privim 1 Petru 4.2,3:

- **1 Petru 4.2,3:** ... ca să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu. Pentru că ne este de ajuns că am împlinit, în trecut, voia națiunilor, umblând în destrăbălări, în pofte, în beții, în ospete, în chefuri și în idolatrii neîngăduite.

Și, nu în ultimul rând, să ne întoarcem la Romani 12 ca bază textuală pentru această după-amiază. De dragul contextului, aș dori să începem citirea de la sfârșitul capitolului 11, de la versetul 33:

Romani 11.33-12.8: O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitorul Lui? sau cine I-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit?” Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin. Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; *aceasta este* slujirea voastră înțeleaptă. Și nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită. Pentru că, prin harul care mi-a fost dat, spun fiecăruia care este între voi să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătat, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință. Pentru că, după cum într-un trup avem multe

¹ Termenul „consacrare” folosit aici, sau mai târziu și verbul „a consacra”, nu are nimic de-a face cu binecunoscuta hirotonire catolică a preoților. Consacrarea este folosită aici în sensul de a se pune la dispoziție.

mădulare, iar mădulele n-au toate aceeași funcție, așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora; dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință; fie slujbă, să stăruim în slujire; fie cel care învață pe alții, în învățătură; fie cel care îndeamnă, în îndemnare; cel care împarte, în simplitate; cel care conduce, cu sârguință; cel care arată îndurare, cu bucurie.

Vreau să încep prin a răspunde la întrebarea care trece prin mintea celor mai mulți tineri: „Ce să fac cu viața mea?”. Cred că versetele pe care tocmai le-am citit ne spun exact ce trebuie să facem cu viața noastră: Noi trebuie să o dăm Domnului! Și să-L lăsăm să facă din viața noastră o binecuvântare.

Viața este ca o monedă: o poți cheltui cum dorești, dar odată ce ai cheltuit-o, n-o mai poți cheltui încă o dată. Scriptura ne încurajează să ne folosim viața - timpul nostru - cu înțelepciune, pentru că n-o/nu-l putem recupera. Moise s-a rugat: „Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”. (Psalmul 90.12). El era conștient de scurtimea vieții și dorea să își folosească viața cu înțelepciune.

Versetul din Psalmul 116:12, „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?”, pe care l-am citit mai întâi, descrie reacția normală care ar trebui să vină din inima poporului Domnului, atunci când se gândesc la ceea ce a făcut El pentru ei, eliberându-i de pedeapsa pentru păcatele lor. Psalmistul s-a întrebat ce ar putea să-I dea Domnului pentru a-și arăta prețuirea (recunoștința). Sper ca în această după-amiază să ai și tu această dorință.

Al doilea pasaj, pe care l-am citit (din 2 Corinteni 5.15: „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat”) ne spune că există doar două moduri în care creștinii își pot trăi viața: pentru El sau pentru „ei înșiși”. Alegerea modului în care ne trăim viața ne aparține în cele din urmă. Oricât de mult te-am ruga și te-am îndemna, în cele din urmă alegerea îți aparține. Sper și mă rog ca tu să faci alegerile corecte în viața ta, în frica Domnului și să alegi să trăiești pentru El. Aceasta este singura cale fericită în viață.

Cel de-al treilea pasaj l-am citit din 1 Petru 4.2,3: „...să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftetele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu. Pentru că ne este de ajuns că am împlinit, în trecut, voia națiunilor, umblând în destrăbălări, în poftete, în beții, în ospete, în chefuri și în idolatrii neîngăduite.” Aici se arată că există două perioade în viața noastră: există „timpul trecut” și există „restul” timpului nostru. Nu putem face nimic în legătură cu „timpul trecut”, dar putem face ceva în legătură cu „restul timpului nostru” - și despre asta vreau să vă vorbesc în această după-amiază.

De la prețuire (evaluare) la consacrare

Ceea ce avem în fața noastră în Romani 12 este tema consacrării vieții unui creștin credincios pentru slujirea lui Dumnezeu. Dar, observă, tema nu începe cu consacrarea – ea începe cu ceea ce citim la sfârșitul capitolului al unsprezecelea: prețuirea (evaluarea). În această secțiune a Cuvântului lui Dumnezeu, apostolul ne prezintă procesul normal de gândire al oricărui creștin credincios cu o minte corectă. El începe cu *evaluarea* și se termină cu *consacrarea*. Să studiem mai atent acest pasaj.

Evaluarea

Romani 11.33-36: O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitorul Lui? sau cine I-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit?” Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.

În ultimele patru versete din capitolul 11 îl vedem pe apostol izbucnind în laude. El se bucură de „bogăția”, „înțelepciunea” și „cunoașterea” lui Dumnezeu. Are toate motivele să facă acest lucru. În primele unsprezece capitole ale scrisorii, el a prezentat creștinilor credincioși harul lui Dumnezeu care răspunde nevoilor păcătosului. El a arătat că bunătatea lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu, mila lui Dumnezeu și harul lui Dumnezeu au asigurat mari binecuvântări spirituale pentru credincios, cum ar fi iertarea, justificarea și împăcarea. Acum, în acest punct al expunerii sale, când privește înapoi la toate acestea, el exclamă cu inima plină de laudă. El menționează șapte mari atribute ale lui Dumnezeu: „bogăția”, „înțelepciunea”, „cunoașterea”, „judecățile”, „căile”, „mintea” și sfatul lui Dumnezeu care au asigurat aceste mari binecuvântări.

Acesta este punctul în care începe consacrarea în viața unui creștin credincios: prețuirea pentru ceea ce a făcut Domnul pentru noi ne captează inima. De aceea este extrem de important să ne așezăm și să reflectăm la cât de mult ne iubește Domnul și la ceea ce a făcut El pentru noi. Trebuie să ne numărăm binecuvântările. Când facem acest lucru, inimile noastre se umplu de prețuire și laudă. Psalmistul a spus: „Inima mea clocotește de un cuvânt bun; spun ce am compus despre Împăratul. Limba mea este pana unui scriitor iscusit.” (Psalmul 45.1). Este un fapt: cu cât petrecem mai mult timp cu Domnul, cu atât mai mult va crește prețuirea noastră pentru El.

Permite-mi să te întreb acum: „Îți faci timp în fiecare zi să fii singur cu Domnul?”. Ar trebui să ne facem timp în fiecare zi din viața noastră pentru a sta jos și a reflecta asupra Lui. Aceasta va produce în inimile noastre un răspuns de apreciere și laudă pentru El. El este cu siguranță vrednic (Apocalipsa 5.9). Mai mult, o schimbare extraordinară va avea loc în viețile noastre și ne va determina să ne consacram slujirii lui Dumnezeu.

Devotamentul

Vedem în capitolul 12 din epistola către Romani că, în momentul în care aprecierea se naște în credincios, cerințele lui Hristos se răsfrâng asupra lui. Așa scrie aici:

Romani 12.1: Vă îndemn deci, fraților, prin îndurărilor lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.

Acesta este *devotamentul*: Scriptura prezintă aceste lucruri în această ordine, ca să ne arate că prețuirea conduce la devotament. Persoana, a cărei inimă este plină de recunoștință față de Dumnezeu, va fi dispusă să-și sacrifice viața pentru El.

Devotamentul este strâns legat de stăpânire. Cele două lucruri aparțin realmente împreună. Când îți predai viața domniei lui Hristos, Îi predai cu adevărat conducerea vieții tale. Poate că m-ați mai auzit spunând acest lucru, dar există o diferență între *a-L avea pe Hristos ca Mântuitor* și *a-L avea pe Hristos ca Domn*. *Una* este să-L cunoști pe Hristos ca fiind Cel care ți-a îndepărtat păcatele, dar *alta* este să-L ai ca Domn al vieții tale. Domnia (stăpânirea) are legătură cu recunoașterea autorității Domnului în viața noastră. Recunoașterea domniei Sale înseamnă recunoașterea autorității Sale în viața noastră. Înseamnă să recunoaștem că El este Singurul care are dreptul de a ne spune ce să facem în viața noastră. Pentru că El ne-a răscumpărat și, prin urmare, are un drept asupra a tot ceea ce suntem și a tot ceea ce facem (1 Corinteni 6.20). Din nefericire, există mulți creștini credincioși care Îl cunosc pe Hristos doar ca Mântuitor al lor. Dacă ne uităm la viețile lor, este destul de evident că El nu este Domnul lor în sensul practic.

Această „jertfă vie”, la care suntem chemați, este o chestiune individuală; nu este un exercițiu de grup. Este ceva, ce fiecare dintre noi trebuie să facă. Eu nu o pot face pentru tine și tu nu o poți face pentru mine. Este o chestiune personală.

Ea este una din cele trei jertfe creștine din Noul Testament:

- **Evrei 13.15:** Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.
- **Evrei 13.16:** Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu.
- **Romani 12.1:** ... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.

Așa cum am spus, în acest prim verset din Romani 12 este vorba despre devotament. Vedem ce înseamnă devotamentul în Faptele apostolilor 15.26, unde se spune: „... oameni care și-au expus viețile pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos.” Ideea este de a pune ceva deoparte pentru Dumnezeu (Leviticul 27.21,28; 2 Samuel 8.11). Suntem încurajați aici să ne „dedicăm” sau să ne predăm viața lui Dumnezeu, pentru ca ea să slujească spre gloria Sa.

Observă, că această misiune nu este o poruncă. El nu spune: „Acum vă poruncesc, fraților...”. Nu, el ne roagă - datorită „îndurărilor” lui Dumnezeu. El vrea ca noi să ne gândim cu luciditate la ceea ce Dumnezeu a făcut în marea Sa îndurare și să răspundem în singurul mod rezonabil: dându-ne viața pentru cauza lui Hristos. Când ne gândim la cât de milostiv a fost Dumnezeu cu noi când ne-a mântuit (Efeseni 2.4), ar fi logic să ne predăm viața Lui, pentru a o pune în slujba Lui.

Mântuirea ne cere să Îi acordăm lui Hristos locul suprem în viața noastră. Dacă suntem conștienți de prețul mântuirii noastre, acest lucru ar trebui să ne conducă pe o stradă cu sens unic, care ar trebui să însemne un devotament necondiționat al vieții noastre

Cuvântul „a aduce [a prezenta]” din acest verset este la timpul aorist în limba greacă, ceea ce înseamnă că „jertfa vie” a vieții noastre pentru cauza lui Hristos ar trebui să fie un lucru care are loc o singură dată. (Dacă cineva dă înapoi în sufletul său și se îndepărtează de umblarea cu Domnul, trebuie să-și dea viața din nou; dar acesta nu este creștinismul normal). Când vine vorba de predarea vieții noastre pentru cauza lui Hristos, aceasta trebuie să fie o dată pentru totdeauna. Nu există cale de întoarcere - este pentru totdeauna. „Trupul” nostru, care reprezintă întreaga persoană (urechea dreaptă, degetul mare de la mâna dreaptă și degetul mare de la piciorul drept; vezi Leviticul 8.24), trebuie pus pe altarul jertfei și dat Domnului pentru a fi folosit de El. Acest lucru este în contrast cu cei care aduceau jertfe în Vechiul Testament. Ei aduceau jertfe *moarte* pe altarul iudaic, dar Dumnezeu ne spune aici să aducem viețile noastre ca „jertfă *vie*”.

Acum ai putea spune: „Nu sunt atât de sigur că Dumnezeu vrea viața mea. Nu am nicio abilitate sau dar special. Chiar nu am nimic, pe care aș putea să i-L dau.” Prieteni, vă uitați la voi înșivă și aveți o focusare total greșită. Domnul nu te întreabă despre capacitatea sau incapacitatea ta; El te întreabă despre *disponibilitatea* ta! Te vei pune la dispoziția Lui? Aceasta este întrebarea. El va face restul - așa cum vom vedea în acest capitol. Un proces extraordinar de transformare va avea loc în viața ta, iar El te va transforma în ceea ce vrea să fii. Vei deveni un vas pentru slujba Sa.

Tot ceea ce se spune în primul verset din Romani 12 are de-a face cu o decizie a voinței. Știi tu, în Matei 16.25, Domnul ne spune că, dacă ne vom pierde viața, o vom găsi. Dar cel care se agață de viața lui o va pierde în cele din urmă. Poate vei întreba: „Ce înseamnă asta?” El a spus: „Pentru că oricine vrea să-și salveze viața o va pierde”. Aceasta înseamnă că dacă îți păstrezi viața pentru propriile interese, ambiții și plăceri - chiar dacă ești un creștin credincios - o vei pierde în ceea ce privește răsplata. Când vei ajunge în veșnicie, nu vei avea nimic care să reziste la foc și viața ta va fi pierdută, deși sufletul tău va fi salvat. Lucrurile, pe care le-ai făcut pentru interesele tale egoiste, vor fi toate pierdute. Pe de altă parte, Domnul a spus: „Dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va găsi”. Aceasta înseamnă că, dacă ne predăm viața Domnului, o vom „găsi”, în sensul că vom descoperi adevăratul secret și înțeles al unei vieți creștine fericite și rodnice. Pavel a vorbit despre aceasta lui Timotei, și a spus: "...strângându-și pentru viitor o temelie bună, ca să apuce [pună stăpânire pe] adevărata viață” (1

Timotei 6.19). Și, prieteni, există numai *o singură* cale de a-ți trăi viața - și aceasta este să o dai sută la sută pentru Hristos. Dacă reținem ceva, acest lucru va afecta bucuria noastră în Domnul și devotamentul nostru nu va fi complet.

Uneori *devotamentul* este confundat cu *consacrarea*. Diferența este următoarea: în cazul devotamentului, noi punem ceva în mâna lui Dumnezeu - viața noastră (Romani 12.1); dar în cazul consacrării Dumnezeu pune ceva în mâinile noastre - El ne umple mâinile cu o lucrare, pe care trebuie să o facem pentru Numele Lui (Romani 12.6-8). Aceasta este ceea ce face Dumnezeu atunci când ne consacrăm viața Lui: El ne consacră în slujba Sa și ne dă o lucrare de făcut. Așa cum am spus, acest capitol are în vedere slujirea pentru Dumnezeu. Dar el nu începe cu consacrarea, ci cu prețuirea, care duce la dedicare.

De asemenea, se spune că această jertfă a vieții noastre trebuie să fie „sfântă” pentru Dumnezeu. Dacă ceea ce îi dăm este „sfânt”, va fi „plăcut”. Dar dacă continuăm cu vreun păcat în viața noastră, nu putem da o astfel de viață Domnului. Cum am putea gândi că ar fi „plăcută”? Viața ta este un dar acceptabil pentru Domnul, pe care i-L poți da doar dacă este sfânt.

Ce ne-a dat El? - Foarte mult! Ce Îi putem da noi? Ei bine, nu prea multe, dar Îi putem oferi „jertfa de laudă”, care este rodul buzelor noastre (Evrei 13.15). Îi putem dăruia lucruri din domeniul material, care pot contribui la susținerea mărturiei Sale pe pământ (Evrei 13.16) și Îi putem oferi „trupul” nostru. Despre asta este vorba în acest capitol.

El spune că aceasta este „slujirea înțeleaptă”. Înțelept ar putea fi tradus prin „inteligent”. Această jertfă, pe care trebuie s-o aducem pentru Dumnezeu, este ceva ce poate fi justificat în mod inteligent. Putem înțelege ce facem. Din nou, acest lucru este în contrast cu jertfele din Vechiul Testament. Când leviții din cortul întâlnirii își îndeplineau responsabilitățile în ceea ce privește jertfele, erau multe lucruri pe care nu le înțelegeau. Ei chiar nu știau ce fac. Poate că unii dintre ei au venit la Moise și au spus: „De ce trebuie să tăiem jertfele în felul acesta? Și de ce trebuie să le punem în acest mod special? Etc.” Moise ar fi trebuit să răspundă: „Nu știu, dar Domnul ne-a spus să facem așa și ar fi bine să facem așa cum ne-a spus El”. În creștinism, lucrurile stau cu totul altfel. Domnul nu numai că ne salvează și ne pune în slujba Sa, ci ne dă și pricepere asupra acestei lucrări, astfel încât știm de ce facem ceea ce facem. Știm de ce predicăm Evanghelia și știm de ce îi botezăm pe cei care cred în Evanghelia.

Separarea (punerea deoparte)

Acum ajungem la o altă verigă în dezvoltarea fiecărui creștin cu ținută morală corectă. El spune:

Romani 12.2a: Și nu vă conformați veacului acestuia.

Aceasta este *separarea*: Mai întâi am avut prețuirea, care conduce la devotament; și acum avem separarea.

Separarea este un element important în procesul de practică, care conduce la o viață creștină consacrată. Ea este atât de importantă, deoarece căile, plăcerile, principiile și morala lumii sunt foarte contrare unei vieți dedicate Domnului. Lumea te învață să te pui pe primul loc. Acesta este principiul de bază care stă la baza celor mai multe dintre căile ei. Ți se spune să „îți faci propriul lucru” - să trăiești pentru tine însuși și pentru propriile interese. Ești încurajat să ieși și să te faci fericit și să faci lucruri care servesc acestui scop. Dacă ai un vis de a fi ceva sau de a face ceva în această lume - mergi înainte! Dar astfel de lucruri nu fac decât să ne adapteze la căile lor, ceea ce înseamnă că trebuie să ne punem mereu pe noi înșine în centrul a ceea ce facem. Dacă scopul vieții tale este să te faci fericit, nu vei fi satisfăcut și nu vei fi de folos în Împărăția lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeu vrea ca noi să-L punem pe Hristos pe primul loc în viața noastră. Acesta este secretul fericirii. Dacă am înceta să încercăm să ne facem fericiți pe noi înșine și am încerca să-L facem fericit pe Domnul, am afla ce este adevărata fericire!

Lumea vrea să preia gândirea în locul nostru. Vrea să ne spună cum să trăim, ce haine să purtăm, cum să ne aranjăm părul și așa mai departe. Ea dă tonul și vrea să dansăm pe melodia ei. Cei care se află sub influența ei au o nevoie permanentă de a se conforma stilului și obiceiurilor ei. Însă versetul acesta spune: „Nu vă conformați veacului acestuia [sau: cu lumea aceasta]”. Acest lucru se datorează faptului că lumea se opune, în principiu, voinței lui Dumnezeu. Ea trebuie lăsată deoparte pentru că interesele și ambițiile lumii stau în calea cunoașterii voinței lui Dumnezeu. Pentru o inimă care a fost atinsă de dragostea și harul Domnului, aceasta nu este o problemă.

Transformarea

Mai departe se spune:

Romani 12.2b: ... ci fiți transformați, prin înnoirea minții voastre.

Aceasta este *transformarea*. Poate tu zici: „Nu cred că viața mea poate fi folosită în slujba Domnului”. Ei bine, aici intervine lucrarea transformatoare a lui Dumnezeu. Dumnezeu ne va transforma în ceva, pe care El îl poate folosi pentru gloria Sa. Este realmente foarte simplu: dacă Îi dai viața ta (Romani 12.1), El te va transforma într-un vas care poate fi folosit pentru gloria Sa (Romani 12.2). El ne modelează într-un instrument ales de El, pentru a face o lucrare aleasă de El, care va duce în cele din urmă la glorificarea Sa. Când ne *conformăm* cu lumea, expresia grecească corespunzătoare înseamnă o schimbare superficială. Pe de altă parte, expresia „*a transforma*” înseamnă o schimbare profundă, radicală. Înseamnă că Domnul ne iubește așa cum suntem, dar dragostea Lui este atât de mare, încât nu ne va lăsa așa cum suntem. Atunci când ne predăm Lui, El Se angajează să ne reînnoiască întreaga noastră ființă.

El ne spune cum funcționează procesul de transformare. El spune: „prin înnoirea minții voastre”. Acest lucru arată că Dumnezeu lucrează din interior spre exterior în aceste exerciții, care duc la viața creștină consacrată. Lucrarea Sa transformatoare începe înăuntrul nostru - în „mintea” noastră - și lucrează în viața noastră. Transformarea are loc ca urmare a schimbării gândirii. Gândirea lumii este total greșită; ea pune *EU-I* pe primul loc, dar credinciosul, ale cărui gânduri sunt reînnoite, Îl pune pe *HRISTOS* pe primul loc. Gândirea noastră trebuie să se schimbe sau să se reînnoiască. Dumnezeu vrea ca noi să gândim așa cum gândește El. Gândurile Sale se învârt în jurul gloriei Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Biblia spune: „... ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1.18). Acesta este marele scop al lui Dumnezeu și el ar trebui să fie și al nostru. Dacă ne saturăm cu Cuvântul lui Dumnezeu, vom gândi gândurile lui Dumnezeu. H.E. Hayhoe obișnuia să spună: „Citește Scriptura până când ajungi să gândești în limbajul Scripturii”.

Aici, deci, ne arată că în viața credinciosului a fost adus un motiv cu totul nou, care schimbă complet sensul existenței sale și scopurile sale în viață. Inima lui a fost cuprinsă de dragostea lui Hristos și el este dispus să renunțe la ambițiile sale, pentru ca viața sa să fie folosită pentru cauza lui Hristos. Este un sacrificiu nobil care va fi răsplătit din plin, atât acum, cât și în zilele viitoare.

Faptul că transformarea este opusă adaptării - devenirii conforme - cu lumea arată că ceea ce împiedică procesul de transformare în viața noastră este lumea; gândirea lumească și ambițiile lumești. Și acesta este motivul pentru care, în acest pasaj, separarea precede transformarea. Pentru a spune mai simplu, ori ne *conformăm*, ori ne *transformăm*. Nu există o stare statică a sufletului; noi ne mișcăm fie într-o direcție, fie în cealaltă. Dacă ambițiile lumești au pus stăpânire pe mintea noastră, poate că acesta este motivul pentru care există atât de puțină transformare în noi. Trebuie să fim exersați în aceste lucruri.

Transpunerea în practică

Schimbarea gândurilor cu privire la obiectivele și ambițiile noastre în viață ne conduce la cunoașterea voinței lui Dumnezeu pentru viața noastră. Pavel continuă și spune:

Romani 12.2c: ... ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.

Atunci când scopul vieții noastre este glorificarea Domnului Isus Hristos, se clarifică multe lucruri care, altfel, ne întunecă privirea. Când Hristos și glorificarea Sa vor fi motivul suprem al vieții noastre, vom începe să vedem lucrurile clar. Vom vedea ce intenționează Domnul să facă cu viețile noastre.

Dumnezeu are un plan pentru viața ta - un plan care Îl va glorifica pe Domnul Isus. Dacă mergem la Domnul cu motive pure, El ne va arăta ce vrea de la noi. El a spus: „Luați seama,

vegheați și rugați-vă; pentru că nu știți când este timpul: este ca un om care pleacă din țară, își lăasă casa și dă robilor săi autoritate și fiecăruia lucrarea lui; și i-a poruncit portarului să vegheze” (Marcu 13.33,34). În Vechiul Testament, preoții trebuiau să meargă la Aaron, marele preot, care atribuia fiecăruia „lucrul său” și „îndatorirea sa” (Numeri 4.19). Aaron este o imagine a lui Hristos. Așa cum Aaron a dat fiecăruia o lucrare de făcut, tot așa și Domnul ne va da o lucrare, pe care trebuie să o facem din pricina Numelui Lui.

Acest pasaj ne spune că El nu vrea ca tu doar să cunoști voia Lui, ci vrea ca tu să deosebești voia Lui. Se pare că toți *vor să cunoască* voia lui Dumnezeu, dar El vrea oameni care sunt dispuși *să facă* voia Lui. El a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta” (Ioan 7:17). Noi o „deosebim” prin aceea că *umblăm* în ea - prin aceea că o probăm și descoperim că ea este așa de bună, precum spune Dumnezeu că este. Noi dovedim prin experiență că voia Lui este într-adevăr „bună și plăcută și desăvârșită”. Faptul că Dumnezeu are un plan pentru viețile noastre înseamnă că El are o nouă utilizare pentru trupurile noastre. Înainte, trupurile noastre erau folosite ca vehicule pentru a face propria noastră voință, dar acum trupurile noastre trebuie folosite pentru a face „voia lui Dumnezeu”.

Împlinirea voii lui Dumnezeu va fi ușor diferită pentru fiecare dintre noi, pentru că fiecare dintre noi are un loc diferit de ocupat în trupul lui Hristos, după cum se arată mai departe în acest capitol (Romani 12.4-8).

Dar principiul de bază va fi întotdeauna același: să-L glorificăm pe Domnul Isus. Ce privilegiu fericit este să participi la glorificarea Domnului Isus în această lume!

Să nu ai gânduri mai înalte despre tine însuși, decât se cuvine

În versetul 3 apostolul vorbește apoi despre altceva: să nu ai gânduri mai înalte despre tine însuși, decât se cuvine. El spune, că fiecare ar trebui

Romani 12.3: ... să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătat, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință.

Descoperirea faptului că Dumnezeu are pentru noi ceva, pe care noi trebuie să-l facem pentru gloria Domnului, ar trebui să ne determine să îndeplinim cu smerenie acea slujire pentru El. Când ne gândim cu luciditate că merităm să fim aruncați în iad, ar trebui să devenim smeriți când aflăm că Dumnezeu vrea să ne folosească în planul Său de a-L glorifica pe Fiul Său. Acest lucru ar trebui să scoată mândria din noi și să ne facă creștini smeriți. Când Pavel se gândea la harul pe care Dumnezeu l-a arătat față de el, prin aceea că l-a folosit pentru a vesti „printre națiuni bogățiile de nepătruns ale lui Hristos”, el se considera „cel mai mic dintre toți sfinții” (Efeseni 3.8). Acesta este efectul normal al harului lui Dumnezeu care ne atinge inimile. Nu ar trebui să ne umflăm în pene din cauza asta.

Smerenia este foarte importantă atunci când lucrăm pentru Domnul. Atunci când credem că am discernut care este voia lui Dumnezeu pentru viața noastră, vrem să mergem mai departe în această slujire, fără să ne lăudăm prea mult. Nu vrem să fim ca Iehu care a spus: „Vino cu mine și vei vedea râvna mea pentru Domnul!” (2 Împărați 10.16). El a făcut ceva pentru Domnul și voia ca toată lumea să vadă asta! A fost o mândrie, într-adevăr. Principiul de bază al lumii este de a atrage atenția asupra propriei persoane, dar acest lucru nu își are locul în slujirea pentru Dumnezeu.

Fraților, trebuie să fim atenți să nu ne punem pe noi înșine în slujba Domnului. Acesta este chiar principiul lumesc al eu-lui, despre care am vorbit. Ne putem face idei exagerate despre importanța noastră, iar asta ne va afecta eficiența noastră în slujire. Este posibil să ne amăgim singuri cu privire la darul nostru. I-am văzut pe unii care au fost chemați de Domnul să facă o lucrare într-un anumit domeniu, dar se pare că li s-a urcat la cap. Ei au început să se „întindă” dincolo de măsura lor și să se laude „în câmpul de lucru al altuia” (2 Corinteni 10.14-16). De exemplu, cineva poate fi chemat să predice Evanghelia, dar, după un timp, nu mai este mulțumit de acest lucru și vrea să fie și învățător - chiar dacă nu are niciun dar pentru asta. Aceasta este carnea în lucrurile lui Dumnezeu.

Mândria este înșelătoare. Este posibil să ne imaginăm că Dumnezeu ne-a chemat să facem anumite lucruri în slujba Sa, dar este doar o dorință carnală. Ne amintim de regele Ozia, care a făcut lucruri nobile în slujba Domnului, ceea ce era lăudabil. Dar mândria l-a copleșit. Ni se spune: „Dar, după ce s-a întărit, i s-a înălțat inima până la cădere și a păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului său, pentru că a mers în templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâiei” (2 Cronici 26.16). Se pare că nu se mulțumea să fie împărat; el voia să fie și preot! Arderea tămâiei în templu era ceva ce numai preoții aveau voie să facă. Domnul l-a lovit imediat cu lepră pe fruntea lui și el „s-a grăbit” să iese din templu rușinat.

Apostolul spune aici că trebuie să ne privim „cu prudență” la ceea ce suntem în noi înșine și la ceea ce Domnul ne-a dat pentru a face slujba Sa - și să nu trecem dincolo de asta. Noi trebuie să ne exersăm în slujba Sa după „măsura de credință” pe care El ne-a dat-o pentru aceasta. David putea spune: „Doamne, inima mea nu este mândră și ochii mei nu se înalță și nu umblu în lucruri prea mari și prea minunate pentru mine” (Psalmul 131.1). Devine evident, atunci când cineva își depășește darul. Va ieși în evidență, ca să spunem așa. Ar putea fi vorba de cei care au un dar de încurajare, mai degrabă decât de învățători, și care ocupă mult timp în orele de studiu biblic pentru anecdote și povestiri, în timp ce cei care ar putea explica textul nu au ocazia s-o facă. Este o rușine; și toate acestea pentru că câțiva frați își depășesc darul și își închipuie că le dau hrană credincioșilor, când în realitate nu prea există substanță în ceea ce spun. Fraților, să fim atenți, multe ore de studiu biblic au fost stricate prin aceasta.

Dacă suntem suficient de mult timp în prezența Domnului în fiecare zi, vom fi smeriți, căci nici o făptură nu se poate lăuda în prezența Lui (1 Corinteni 1.29). Îmi amintesc că fratele Gordon Hayhoe vorbea despre cei care spun: „Domnul mi-a spus să fac asta și aia...”. El a spus că acea persoană afirma prin aceasta că trăiește atât de aproape de Domnul încât, atunci când Domnul îi comunică ceva, știe fără nicio îndoială despre ce este vorba. Este, de fapt, o

mărturisire a unei spiritualități superioare. Este vorba iarăși doar de acel principiu lumesec al importanței de sine. Fraților, haideți să fim realiști: niciunul dintre noi nu are „Urim și Tumim” (Exodul 28.30), pentru a putea spune cu certitudine că urmărim gândurile lui Dumnezeu atunci când luăm o anumită direcție în slujire. Cel mai bun lucru pe care îl putem spune este că noi credem că avem gândurile Domnului în ceea ce facem pentru El. Avem încredere că El ne-a condus acolo și mergem cu smerenie mai departe pentru a îndeplini această slujbă.

Consacrarea

Atunci când am înțeles că ceea ce credem este voia lui Dumnezeu în ceea ce privește slujirea noastră pentru Domnul, acest lucru îl va determina pe creștinul devotat să se angajeze în această lucrare. Aceasta este *consacrarea*. Consacrarea înseamnă „a umple mâinile” (Exodul 32.29; 1 Împărați 13.33). Așa cum am spus, *dedicarea* înseamnă să punem ceva în mâinile Domnului - viețile noastre -, dar *consacrarea* înseamnă că Domnul pune ceva în mâinile noastre: o lucrare pe care trebuie să o facem pentru Numele Său. Un creștin consacrat este cel care își are mâinile deplin în slujba Domnului.

Atunci când mâinile tale vor fi pe deplin în slujba Domnului, nu vei mai avea loc pentru alte lucruri. Acest lucru este ilustrat în cazul ordinării preoților din Vechiul Testament. În Exodul 29, după ce fiii lui Aaron au fost spălați cu „apă” (Exodul 29.4), stropiți cu „sânge” (Exodul 29.20) și unși cu „untdelemn”, Moise le-a *umplut mâinile* cu zece lucruri care Îl simbolizează pe Hristos în diferite moduri (Exodul 29.22-24). Dacă i-ai fi văzut pe acei preoți în acea zi cu acele zece lucruri în mâini, ai fi înțeles imediat că nu mai aveau loc pentru nimic altceva. Așa ar trebui să fie și cu noi! Un creștin consacrat lui Dumnezeu pur și simplu nu are loc pentru alte lucruri în viața sa. „Hristos este totul” în noua creație (Coloseni 3.11).

Romani 12.4-8: Pentru că, după cum într-*un trup* avem multe mădulare, iar mădularele n-au toate aceeași funcție, așa și noi, cei mulți, suntem *un singur trup* în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora; dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință; fie slujbă, să stăruim în slujire; fie cel care învață pe alții, în învățătură; fie cel care îndeamnă, în îndemnare; cel care împarte, în simplitate; cel care conduce, cu sârguință; cel care arată îndurare, cu bucurie.

În aceste versete, apostolul arată: așa cum fiecare mădular al corpului nostru uman are o „funcție” diferită, la fel este și în trupul lui Hristos. Cu toții am primit diferite daruri care se potrivesc cu lucrarea pe care Domnul o așteaptă de la noi. Unii ne vor spune: nu am niciun dar. Dar acest lucru nu este adevărat. Biblia ne învață că fiecare dintre noi a primit un dar, astfel încât să ne putem ocupa în mod eficient locul în trupul lui Hristos (Efeseni 4.7; 1 Petru 4.10). De multe ori nu este evident care este darul unei persoane, iar acest lucru se poate datora faptului că nu a existat suficient devotament în viața ei. Darby a spus că dacă ar exista mai mult devotament (dedicare) ar exista mai multe „daruri” printre noi. El nu a vrut să spună că darul vine prin dedicare, ci că atunci când o persoană se dedică Domnului, darul său va

deveni evident. Acesta va deveni clar vizibil. Problema noastră este că există o lipsă de dedicare.

Apostolul dă exemple de lucruri pe care le-am putea face în slujire. El menționează șapte slujiri, dar lista nu este deloc exhaustivă. Dar atenție: nu toate aceste slujbe sunt slujirea publică prin Cuvânt; unele sunt mai degrabă de natură personală. Primele patru au legătură cu serviciul public, dar ultimele trei sunt mai degrabă personale. Acest lucru arată că Domnul nu cheamă pe oricine să fie predicator sau învățător. Indiferent de slujba pe care suntem chemați să o facem, îndemnul pentru toți este: „Să stăruim în slujire”.

Aceasta este ceea ce este consacrarea. Totul va fi cântărit într-o zi viitoare și va fi răsplătit în consecință (1 Corinteni 3.12-15).

Cu toții avem o lucrare de făcut. Poate fi vorba de predicare sau de învățătură, dar și de păstorire sau, așa cum se spune aici, de practicarea „îndurării”. Poate te întrebi ce este aceasta. Un frate a explicat odată că este un dar special să simpatizezi cu cineva în nevoie. Important: se spune „cu bucurie”. De asta au nevoie oamenii atunci când sunt doborâți la pământ. Unii au un adevărat dar pentru vizitele la spital și altele asemenea. Ei știu exact ce să spună și ce să facă. Într-un cuvânt, au un dar pentru asta. Cu toții ar trebui să avem o inimă pentru cei suferinzi, dar unii au un dar special pentru a-i mângâia pe cei care sunt îndurerați.

Nazirul

Există un corespondent din Vechiul Testament la Romani 12, care exemplifică aceste principii. Este vorba de Numeri 6 - capitolul care are legătură cu nazirul. Cuvântul „nazir” înseamnă „*cel pus deoparte sau consacrat*”.

El începe prin a spune că „dacă” un bărbat sau o femeie dorea să se dăruiască slujirii Domnului, jurământul de nazir era calea pe care trebuia să o urmeze (Numeri 6.1). Nazireatul nu era o poruncă; era o dispoziție, pe care Dumnezeu o dădea oricărui israelit (bărbat sau femeie) care dorea să se ofere voluntar pentru a-L sluji pe Domnul. Faptul că cineva a vrut să facă acest lucru dovedea că, prin puterea lui Dumnezeu, în sufletul lui se petrecuse ceva care a produs o astfel de reacție. Acest lucru ilustrează efectul *prețuirii* despre care am vorbit în Romani 11.33-36 și în Psalmul 116.12.

În acest caz, persoana respectivă trebuia să se consacre „Domnului”, făcând jurământul de nazireu (Numeri 6.2). Expresia „pentru Domnul” apare de opt ori în acest capitol. Acest lucru se referă la punerea la dispoziție „pentru” Domnul și ilustrează *dăruirea* (devotamentul): aducerea ca o jertfă vie, așa cum am avut în Romani 12.1.

Apoi, nazirul trebuia să se despartă de anumite lucruri, care vorbesc despre lume și plăcerile ei. Rețineți ordinea de aici: el trebuie mai întâi să se consacre „Domnului” și apoi să se „despartă” de lucrurile care aparțin lumii. În mod similar, în Romani 12.2, atunci când creștinul s-a consacrat Domnului, el nu trebuie să permită să se conformeze lumii.

Existau trei lucruri de care nazirul trebuia în mod deosebit să se despartă:

- Trebuia să se abțină de la alcool: de la „vin și băutură tare” până la „struguri”, „sâmburi” și „pieliță” (Numeri 6.3,4). Aceasta vorbește despre plăcerile amețitoare ale lumii - de la formele ei mai blânde la cele mai grosiere.
- El nu trebuia să permită ca „briciul” să treacă pe capul lui (Numeri 6.5). Creșterea părului lui era un semn de supunere față de autoritatea Domnului (compară cu 1 Corinteni 11.1-16).
- El trebuia să se abțină de la atingerea cu un „cadavru” (Numeri 6.6,7). Un trup este alcătuit, la propriu, din mai multe părți (mâini, picioare, membre, organe etc.), toate conectate împreună într-un grup. De aceea el este o imagine potrivită pentru o grupare de oameni, fie ea politică, socială sau religioasă. Un trup „mort” ar fi o grupare de persoane moarte din punct de vedere spiritual, formată pentru o cauză politică, socială sau religioasă. La fel cum un nazir nu trebuia să atingă literalmente un cadavru, creștinul devotat nu ar trebui să se alăture nici unei organizații politice, religioase sau sociale de persoane moarte din această lume, indiferent de scopul pentru care ele au fost create.

În Numeri 6 nu se detaliază procesul de transformare și nici cunoașterea voinței lui Dumnezeu pentru viața noastră. Cu toate acestea, pasajul atinge subiectul smereniei. În versetele din Numeri 6.9-12, este luată în considerare posibilitatea ca nazirul să nu-și respecte jurământul. Dacă atingea vreunul dintre lucrurile interzise - chiar și numai din greșeală - statutul său de nazir se sfârșea. În semn de recunoaștere, el trebuia să se radă pe cap. Era o recunoaștere exterioară a faptului că consacrarea sa fusese pângărită. Dumnezeu a vrut ca el să se radă pe cap, pentru că nu voia ca el să pretindă în exterior ceva ce nu era în interior (Psalmul 51.6). Dumnezeu urăște ipocrizia. Acest lucru ar necesita onestitate și smerenie din partea nazirului, care sunt atât de necesare în slujba Domnului. Versetul din Numeri 6.12 arată că a existat o ocazie pentru el de a se dedica din nou Domnului. Acest lucru ne învață că Dumnezeu poate folosi un slujitor care a eșuat pe parcurs, atunci când el este restabilit.

Versetele de încheiere ale capitolului (Numeri 6.22-27) au menirea de a arăta că Dumnezeu se poate folosi de nazir pentru a binecuvânta pe poporul Său atunci când preoția (fiii lui Aaron) a eșuat. Acest lucru poate ilustra *consacrarea*. Preoții, după cum știi, erau instrumentele obișnuite ale lui Dumnezeu de binecuvântare a poporului Său (Maleahi 2.7). Deci, nazirul era „ajutorul” lui Dumnezeu. El trebuia să fie omul lui Dumnezeu într-o vreme în care fiecare „făcea ce era drept în ochii săi” (Judecători 21,25). Acest lucru poate fi văzut în relatările despre cei trei naziri din Biblie: Samson, Samuel și Ioan Botezătorul. Ei au fost ridicăți de Domnul într-un moment în care totul în exterior era eșuat și au fost folosiți de El.

În concluzie, Dumnezeu vrea ca noi toți să fim creștinii naziri - într-un sens spiritual, desigur. Dar El nu ne va cere acest lucru. Nu este o poruncă. El vrea ca acesta să fie un răspuns din

inimile noastre. Mishnah (scrierile evreiești ale rabinilor) afirmă că un nazir se dedica în mod normal slujirii Domnului timp de 100 de zile, deși unii o făceau pentru mai mult timp, așa cum menționează scrierile. După împlinirea acestor zile stabilite, nazirul se întorcea la viața sa normală (Numeri 6.13-21). Aici există o diferență față de nazireatul creștin; dedicarea noastră în slujba Domnului trebuie să fie un angajament *pe toată durata vieții*.

În Amos 2:11,12 citim: „Și am ridicat dintre fiii voștri profeți și dintre tinerii voștri nazirei. Nu este așa, fii ai lui Israel?», zice Domnul. «Dar voi ați dat nazireilor să bea vin și ați poruncit profeților, zicând: „Să nu profețiți!”»” Pentru mine, acest lucru este foarte trist. La urma urmei, ne arată că Dumnezeu a pregătit „tineri” din poporul Său pentru a fi nazirei, dar poporul Său era într-o stare atât de josnică, încât le-a dat să bea vin! Imaginați-vă acest lucru: poporul Domnului i-a scos de pe calea devotamentului pe tinerii care fuseseră instruiți în inima lor. Gândesc că acest lucru se poate întâmpla și astăzi. Poate că un frate tânăr sau o soră tânără are dorința de a se dedica serios Domnului, iar noi îi spunem: „Ai grijă acum; nu exagera, te dezechilibrezi puțin!”. Le spunem să se liniștească și să nu ia lucrurile atât de în serios. Este rușinos; da, într-adevăr! Ar trebui să încurajăm orice mică dorință pentru Domnul, pe care o vedem printre tineri, în loc să o suprimăm!

Prieteni, puteți deduce de aici: viața consacrată începe cu o prețuire în inimă pentru ceea ce Domnul a făcut pentru noi. Acest lucru îmi amintește de versetul care spune: „Și ceata aceluia ale căror inimi le atinsese Dumnezeu a mers cu el” (1 Samuel 10.26). Rugăciunea mea este ca aici să fie mulți tineri ale căror inimi au fost atinse de Dumnezeu și care sunt dispuși să-L urmeze pe Domnul în această chestiune.

Doresc să te încurajez să petreci timp în fiecare zi în prezența Domnului și să reflectezi la starea din care Domnul te-a salvat. Gândește-te cât L-a costat. Gândește-te la suferințele ispășitoare, pe care El le-a îndurat pe cruce. A făcut-o pentru că te iubește și nu a vrut să te vadă plecând într-o eternitate pierdută. O astfel de reflecție va crea la tine o prețuire pentru El. Te va conduce să îți predai viața Lui. Fii sigur că nu a existat niciodată un creștin care să își fi dat viața Domnului și să fi umblat cu El și care, la sfârșitul zilelor sale, să își fi dorit să nu o fi făcut. Există recompense *actuale* pentru o viață devotată. Există dulceața părtășiei, un sentiment profund al aprobării Domnului și rugăciunile ascultate. Există, de asemenea, recompense *viitoare*, atunci când Hristos Își va stabili public domnia în Împărăția de o mie de ani. Vă spun că merită, chiar dacă drumul ar fi de zece mii de ori mai greu! Vrei tu să-I dai viața ta Lui astăzi? Nu vei regreta că ai făcut acest lucru.

Există un autocolant care spune: „Isus este Copilotul meu”. Dar știți voi, prieteni, Isus nu vrea să fie copilotul nostru; El vrea să fie căpitanul vieții noastre! Îi spuneam cuiva despre acest autocolant și el mi-a spus că a văzut unul pe care scria: „Dacă Isus este copilotul tău, atunci ești pe scaunul greșit!”.

Cineva mi-a spus că domnul Barry, care acum este de mult timp la Domnul, a fost un tânăr adolescent devotat - un creștin devotat. (Viața lui îți arată că nu trebuie să aștepti până la o vârstă mai înaintată pentru a-ți dăruia viața Domnului.) A lucrat cu tatăl său la fermă. Ea se afla

pe un teren, la care, pentru a ajunge la pășune, trebuia să urce o stâncă abruptă. Într-o zi, după lungi ore de muncă, când erau oboșiți, au coborât amândoi acest deal abrupt până la casa lor. Când au ajuns jos, tatăl său s-a uitat înapoi și a observat că nu închiseră poarta în urma lor - ceea ce însemna că vacile puteau ieși afară. Așa că s-a întors să urce înapoi pe panta abruptă, iar Armistad a spus: „Tată, mă voi duce eu să o închid”. Tatăl său i-a spus: „Armistad, tu faci întotdeauna lucrurile care îmi plac”. Așa că a fugit pe deal în sus și a închis poarta. Când s-a întors de pe deal, l-a găsit pe tatăl său întins cu fața în jos pe pământ. Acesta murise în urma unui atac de cord masiv. Ultimele cuvinte pe care băiatul le-a auzit de la tatăl său au fost: „Întotdeauna faci lucrurile care îmi plac mie”. Acest lucru l-a încurajat pentru tot restul vieții sale. Cel puțin știa că a fost pe placul tatălui său - și aș adăuga că a fost pe placul lui Dumnezeu Tatăl, pentru că a trăit o viață de devotament față de Domnul în toate zilele sale.

Dragi tineri: dacă tatăl vostru sau mama voastră ar muri și ar pleca la Domnul, ar putea pleca cu mângâierea de a fi cât de cât siguri că vreți să continuați să-I fiți plăcuți Domnului în viața voastră? Sau vor pleca din această lume cu un semn de întrebare? Ar spune ei: „Mă întreb ce se va întâmpla cu fiul meu sau cu fiica mea?”. Desigur, nimeni nu are o certitudine absolută, pentru că lucrurile se schimbă în viața noastră, dar ar avea părinții tăi o oarecare certitudine că ți-ai consacrat viața Domnului?

O remarcă personală

Nu-mi place să vorbesc despre mine atunci când vorbesc în public. Scriptura spune: „Cine vorbește de la sine însuși caută gloria lui însuși” (Ioan 7.18). Nu cred că putem vorbi despre noi înșine fără să ne punem cumva într-o lumină favorabilă - așa suntem noi. De aceea mă feresc de o astfel de vorbire. Dar voi face o excepție acum, pentru a clarifica ceea ce vreau să spun în această după-amiază.

Când eram tânăr, a existat un frate - Wayne Coleman - cu care am vrut să-L urmez pe Domnul împreună. Noi aveam 20 de ani. Am devenit din ce în ce mai interesați de Biblie.

Vreau să mă opresc aici pentru o clipă și să spun că este foarte bine să ai un alt tânăr cu care să-L poți urma pe Domnul împreună. Puteți să mergeți împreună pe drum, să vă încurajați și să vă faceți confidențe unul altuia. Să ne amintim că Ionatan a avut pe purtătorul de armură al său, care l-a încurajat (1 Samuel 14.6,7).

Pe măsură ce deveneam din ce în ce mai interesați de adevăr, am avut pe inimă să ne rugăm împreună în fiecare seară, pentru că locuiam la câteva blocuri de case distanță. Înainte de a ne ruga, am vorbit obișnuit. Am vorbit și am vorbit - despre multe lucruri. Unul dintre subiectele noastre principale a fost „mediocritatea” în creștinism. Am văzut-o ca fiind dăunătoare. Apoi ne-am gândit la propriile noastre vieți și ne-am dat seama că nu eram cu nimic mai buni. Prietenul meu se referea adesea la ceea ce a spus Samson - că el ar fi fost ca oricare alt om, dacă și-ar fi pierdut nazireatul [Judecători 16.7,11,17]. A spus că aceasta l-a zguduit până în măduva oaselor. Mai presus de toate, se temea să nu fie numai un creștin mediu, mediocru,

după standardele degradate de astăzi. Știți la ce mă refer: să ai un picior în lume și unul în lucrurile lui Dumnezeu.

În timp ce vorbeam despre aceste lucruri, ne-am dat seama că Biblia prezintă creștinismul într-un singur mod: a fi complet devotat Domnului, fără condiții, fără a fi „legat”, așa cum a fost legat Samson cu „funii” [Judecători 16.7,8]. Am vorbit adesea despre faptul că singurul mod de a trăi ca un creștin credincios este să mergi până la capăt sau să nu mergi deloc, pentru că aceasta este singura cale cu adevărat fericită. Și ne-am rugat pentru asta.

Îmi amintesc că, într-o seară, ne-am rugat mult timp și am căzut de acord că ar trebui să ne dăruim complet viețile Domnului - ca o predare totală. Îmi amintesc că discuția a decurs cam așa: „Știi tu care este prețul pentru aceasta?”. – „Da, gândesc că da: orice altceva trebuie să dispară din viața noastră.” Am vorbit serios în legătură cu asta. Când privesc acum în urmă, știu că devotamentul nostru a fost plin de imperfecțiuni –atât de mult, încât era jenant. Cu toate acestea, am fost sinceri și am luat lucrurile în serios. Prietenul meu a spus: „Știi, trebuie să-I spunem Domnului că vrem să ne predăm viețile noastre în întregime Lui”. – „Bine”, am spus eu. Am îngenunchat și ne-am rugat în camera mea. Mai întâi el s-a rugat, apoi m-am rugat eu. (Nu spun că trebuie să facem acest lucru în grup; așa cum tocmai am menționat, devotamentul este o chestiune personală).

După aceea am vorbit din nou mult timp. Am căzut de acord: dacă vrem să mergem *până la capăt* - și mă refer realmente la TOT drumul - ar fi bine să ne despărțim de unele lucruri, care nu erau pentru Domnul. Ei bine, prietenul meu avea un Jaguar XKE - o mașină sport cu un nas lung, foarte lung. El a spus: „Nu pot să-L slujesc pe Domnul cu asta; mai bine ar fi să scap de ea”. Eu aveam un pian negru, foarte frumos și am zis: „Și eu ar fi mai bine să scap de el!”. Nu știu de unde ne-au venit unele dintre aceste idei, dar cu siguranță am vorbit serios. Încă mă uimește faptul că, atunci când am vândut pianul cu coadă, am recuperat întregul preț de achiziție minus doar 100 de dolari. Și când Wayne și-a vândut Jaguar-ul, cred că a primit totul înapoi. Cred că Domnul a onorat devotamentul nostru, chiar dacă a fost atât de multă imperfecțiune.

Îmi amintesc că în conversațiile noastre de seară spuneam: „Ei bine, dacă vrem să mergem până la capăt, atunci trebuie să învățăm adevărul”. Cu puțin timp înainte, un frate mai în vârstă din adunarea noastră plecase acasă, iar eu promisem de la el cărțile lui Darby și alte câteva cărți spirituale. Ele erau în camera mea și am spus: „Va trebui să le citim”. Cred că prietenul meu promise și el câteva cărți. Am decis să cumpărăm un teanc de broșuri de la BTP (Bible Truth Publishers). Am cumpărat toate broșurile disponibile, pe care nu le aveam încă. Cred că aveam planuri mari. După ce am primit broșurile, am spus: „Ei bine, ce zici de toate cărțile spirituale, care sunt disponibile? Trebuie să le luăm și pe acelea!” Era o librărie de la Open Brethren [frații deschiși] în oraș care avea multe cărți despre „mișcarea fraților”. Am cumpărat toate cele pe care nu le aveam încă și am comandat și multe alte cărți de la BTP. Acum a devenit ceva serios cu portofelele noastre!

Încă mai am acele cărți pe raftul meu și încă nu am citit unele dintre ele! Dar noi am luat lucrurile în serios.

Într-o zi, prietenul meu a venit la mine și mi-a spus: „Cred că dacă citesc 40 de capitole în fiecare zi, pot să parcurg Biblia într-o lună!”. Îmi amintesc că i-am spus (cu o expresie inexpressivă): „De ce vrei să aștepți o lună ca să parcurgi Biblia? De ce nu citești 160 de capitole pe zi? Atunci poți să o faci într-o săptămână!”

Apoi am spus: „Trebuie să răspândim Evanghelia. Este ceva ce trebuie să facem în orice caz.” Așa că am decis să distribuim tractate în centrul orașului. Unele dintre aceste broșuri, pe care le-am primit de la adunare, erau atât de învechite încât am crezut că nimeni nu se va interesa de ele. Îmi amintesc că unul dintre ele se numea „Doi iepuri”. Ne-am spus: „Nu putem distribui asta, oamenii vor râde de ele.” În cele din urmă am găsit un tratat scris de Gordon Hayhoe, care nu era depășit. Dar am constatat că a fost defectuos în unele puncte! Iată-ne, doi tineri de 20 de ani, care am constatat că domnul Hayhoe nu-și scrisese corect tratatul! Așa că am schimbat o parte din el! Să nu-i spuneți asta sub nicio formă – dar noi am schimbat realmente câteva lucruri. Am tipărit mii de exemplare, peste 100.000, și le-am distribuit. Știu că sună a laudă și probabil că așa este. Le-am împărțit în centrul orașului și, după câteva ore, ne dureau picioarele și eram gata să renunțăm. Apoi ne-am spus: „Dar dacă am fi avut cu adevărat devotament, am fi continuat!”. Așa că ne-am forțat să continuăm.

Apoi, în conversațiile noastre de seară, am convenit că trebuie să învățăm să predicăm. Ne-am uitat unul la altul și ne-am întreat: „Cum vom face asta?”. Apoi ne-a venit ideea de a obține înregistrări ale unor vorbitori buni, pentru a învăța de la ei. Gordon și Albert Hayhoe și Ernie Wakefield au fost câțiva dintre ei. Eu am cumpărat toate înregistrările lui Gordon Hayhoe disponibile - aproximativ 130 la număr! Este jenant, dar am încercat să imităm felul în care vorbeau acești frați. Nu știu ce trebuie să fi crezut frații noștri mai mari. Dar ceea ce încerc să vă spun este: Dumnezeu caută tineri serioși și tinere serioase. Dumnezeu caută o inimă devotată - chiar dacă există unele imperfecțiuni în devotamentul tău; El va lucra la aceste lucruri, în timp ce El te va schimba.

Vorbind de schimbare, vreau să îți spun că atunci când îți încredințezi viața Domnului, El o ia și o transformă în ceva folositor pentru gloria Sa. Tu poți să gândești că viața ta este un caz fără speranță, dar cu cât dificultatea materialului este mai mare, cu atât mai multă onoare este dată Celui care îl transformă în mod miraculos într-un instrument pentru gloria Sa.

Noi suntem exemple ale puterii transformatoare a lui Dumnezeu. Noi aveam cele mai proaste perspective de a-L sluji pe Domnul. Wayne, de exemplu, se bâlbâia. Se bâlbâia la școală și se bâlbâia pe străzi. Desigur, s-ar fi crezut că nu ar fi putut fi folosit niciodată pentru a predica Evanghelia. Odată, Norman Berry a venit în oraș și a ținut predici despre cortul din pustie. Și cred că era obosit după ce a vorbit aproape toată ziua. Așa că duminică seara i-a spus lui Wayne: „Tinere, vrei să predici Evanghelia în seara asta?” (Știam că asta urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu!) Acum urmărești ce voi spune în continuare - Wayne a spus, „De... de... desigur!” Și s-a ridicat în picioare și a predicat. Și nu s-a bâlbâit nici măcar o dată!

Și de atunci nu s-a mai bâlbâit niciodată! Aici vedeți puterea lui Dumnezeu care a transformat viața unuia care era pregătit să fie folosit de Dumnezeu.

Ceea ce voi spune în continuare este jenant pentru mine. Am trecut prin cariera mea școlară - până la sfârșitul adolescenței - și abia puteam citi. Nu am fost un elev bun. Puteam să citesc cuvintele, dar mintea mea nu se putea concentra niciodată asupra subiectului. Și iată-mă, cu toate cărțile pe care le cumpărasem! Fratelui meu îi plăcea întotdeauna să joace Scrabble cu mine, pentru că nu mă pricepeam deloc la cuvinte. El pune un cuvânt lung pe tablă, iar eu puneam un cuvânt cu trei sau patru litere. Întotdeauna a câștigat. Îmi amintesc că mă rugam Domnului să mă ajute să mă concentrez pentru a putea citi aceste cărți spirituale pe care le aveam. L-am rugat pe Domnul să-mi dea o memorie care să-mi amintească lucrurile pe care le citeam. Am cerut să țin minte pasaje din Biblie. Și vă spun că Dumnezeu mi-a dat chiar atunci puterea de a-mi aminti pasaje din Biblie. Când cineva cita un verset, puteam să-i spun unde se afla scris. Eram numit „concordanța ambulantă”, până când am cerut să nu mi se mai spună așa, pentru că m-ar fi tentat să devin încrezut. Nu știu sigur de unde a venit aceasta, pentru că niciodată nu am făcut un efort conștient de a memora pasaje din Biblie. Ceea ce vreau să spun, prieteni, este că dacă Dumnezeu ne-a putut transforma pe *noi*, pe prietenul meu și pe mine, atunci El poate să te transforme și *pe tine*! Nu lăsa ca neputința ta să te oprească din a-ți consacra viața Domnului! El nu caută *aptitudinile* tale, ci disponibilitatea ta.

Unii dintre frații noștri au început să se întrebe ce a urmat. Eram doi băieți care alergam ca Ioan Botezătorul! Tot ce știu este că ne-am dedicat viețile cauzei lui Dumnezeu și ceva s-a întâmplat, și numai de bine. Am fost fericiți.

Când John Kemp a auzit despre asta, a venit aici și ne-a spus că ne va duce să predicăm pe străzi. Am crezut că așa ceva era depășit. Atunci erau vremurile formației hippie și credeam că nu va funcționa. Dar cu toate acestea am ieșit pe stradă și am început să predicăm. Și iată că s-a adunat o mulțime! Oamenii chiar se opreau și ascultau. John a fost plăcut surprins. Unii oameni ascultau, dar alții strigau între timp. Dar vă spun acum că ne-am simțit așa cum ar trebui să se simtă creștinii credincioși: am simțit ocara lui Hristos și am fost fericiți. Și vă spun: nu aș schimba locul cu nimeni din lume - indiferent cine ar fi - din cauza bucuriei pe care am găsit-o în a-L urma pe Domnul și a-L sluji.

*Dacă mi-am luat crucea, a fost doar pentru a Te urma pe Tine;
dacă sunt disprețuit, huiduit, părăsit, nimic nu mă desparte de Tine!*

Devotamentul nostru a scăpat atât de mult de sub control, încât am decis să nu ne căsătorim, bazându-ne pe Ieremia 16 și 1 Corinteni 7. Am gândit că trebuie să fim necăsătoriți, ca apostolul Pavel, dacă vrem să mergem până la capăt în această lucrare. Din fericire, mă aflu aici să vă spun că cineva ne-a convins să renunțăm la această gândire! Și sper că devotamentul nostru este un pic mai echilibrat astăzi.

O, prieteni, acestea erau zile fericite! Au existat eșecuri și imperfecțiuni, dar au fost zile fericite. Permiteți-mi să vă pun următoarea întrebare: „Este cineva aici în această după-amiază

- un frate tânăr sau o soră tânără - care este dispus să își pună viața în mâinile lui Dumnezeu și să spună: «Bine, Doamne, fă cu viața mea ce Ți place»? Dă-I viața ta. Timpul pentru a face acest lucru este *acum*, când ești tânăr/tânăra. Nu aștepta până când vei fi bătrân sau bătrână, pentru că atunci probabil că nu o vei face niciodată. Dă-I floarea vieții tale, nu frunzele căzute. Veți fi fericiți. Și, mai mult decât atât, Țl veți face fericit *pe Domnul*.

Nu vrei să-L faci fericit pe Domnul? Domnul Hayhoe obișnuia mereu să ne spună că fiecare dintre noi pregătește un cadou, pe care într-o zi Țl va oferi Domnului Isus. Acesta este viața noastră. Viața ta este ca un cadou de la tine pentru Domnul. În fiecare zi, pe care o trăiești, lucrezi la acel cadou, pe care în cele din urmă Țl vei dăruia Lui. În acea zi viitoare, la scaunul de judecată, vom sta acolo și, când ne va fi strigat numele, vom veni în față și Ți vom prezenta rezultatele vieții noastre, așa cum am trăit-o aici jos. Într-o zi, numele meu va fi strigat și Ți voi oferi acest cadou. El Țl va deschide și eu mă voi uita la fața Lui, pentru a-I vedea reacția. Cum se va simți El când Țl va deschide și tot ce va găsi acolo va fi „lemn, fân și paie”? (1 Corinteni 3.12). Dacă mi-am trăit viața pentru mine, nu va fi nimic pentru El. Ei bine, știu că toți vom avea parte de zâmbetul aprobării Sale. Sfânta Scriptură spune: „Și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4.5). El va găsi ceva pentru care va putea să ne laude în acea zi. Nu vrei să Ți faci bucurie Domnului Isus? Dacă stăm să ne gândim bine, chiar nu putem să-I dăm prea mult. El are totul în mâinile Sale. „Pentru că orice animal al pădurii este al Meu, vitele de pe mii de dealuri” (Psalmul 50.10). Dar Țl putem face fericit oferindu-I lauda buzelor noastre și devotamentul vieții noastre.

Îngrijorarea mea este că ne simțim cu toții apelați acum când vorbesc despre această temă, dar când vom pleca de aici, acest lucru va dispărea rapid. Înainte de ora de adunare m-am gândit dacă să vorbesc sau nu despre acest subiect, pentru că nu vreau să stau aici și să bat toba și să țin o întrunire palpitantă. Nu vreau să Ți stârnesc carnea, pentru că aceasta nu va dura. Va fi ca și cum un om și-ar trage șosetele în sus - acestea vor aluneca puțin mai târziu.

Nu vreau să fie ca ceea ce a văzut un bătrân când stătea pe un scaun în stația de tren. Era una dintre acele stații în care trenurile nu opresc, ci doar lasă niște saci poștali. În timp ce stătea acolo, a observat un ziar care zăcea lângă șine. Apoi a văzut un tren în depărtare. În timp ce trenul a trecut prin gară, a văzut cum vântul a ridicat ziarul în aer. El a zburat pe acolo și a zburat înainte și înapoi. Pe măsură ce trenul s-a îndepărtat, a observat că ziarul a ajuns din nou pe șine, acolo unde se afla înainte. Prieteni, aceasta este frica mea din această după-amiază. Putem vorbi despre aceste lucruri și ne putem emoționa în interior, dar când ne întoarcem acasă, efectul dispare.

Trebuie să mergem în prezența Domnului, pentru ca această mișcare interioară să persiste.

Un alt verset, pe care Wayne obișnuia să Țl citeze adesea - și încă Țl citează -, este: „Și trecând mult timp și călătoria pe mare fiind deja primejdioasă, pentru că trecuse deja și timpul postului, Pavel i-a îndemnat” (Faptele apostolilor 27.9). „Postul” este un timp de exercițiu înaintea Domnului. Mă rog la Dumnezeu ca acest lucru să nu se întâmple aici și acum: să nu lăsăm să treacă „postul”. Dragi prieteni, nu lăsați exercițiul să treacă! Țineți cu tărie la el și

luați-l în serios în prezența Domnului. Știm cu toții că afară există un dușman care va încerca să ne ia această hotărâre. Nu lăsați să se întâmple asta.

În 1 Împărați 20 citești despre Ben-Hadad, care este o imagine a dușmanului sufletelor noastre - diavolul. El a atacat țara Israel. Și ce voia? Le-a spus că casele lor să fie ale lui, bunurile lor și copiii lor - chiar și „cei mai frumoși”. El și-a revendicat dreptul asupra lor, și satana își revendică dreptul asupra tinerilor noștri. Observați că el i-a vizat în special pe „cei mai frumoși” [cei care fac cea mai bună impresie]. El îi vrea în mod deosebit pe cei care pot contribui cu ceva la sistemul lumii. Dacă ai vreun talent sau vreo abilitate sau dacă ești inteligent sau arătos etc. - atunci tu ești cel pe care îl vrea dușmanul!

Oricum, mai târziu în acest capitol, un profet a venit la împăratul lui Israel și i-a spus că dușmanul lor nu va câștiga această bătălie. El va fi învins. Împăratul l-a întrebat cum se va întâmpla acest lucru, iar profetul a răspuns: „Prin tinerii² căpeteniilor provinciilor” (1 Împărați 20.14). Nu-i așa că e incredibil? *Chiar pe aceia, pe care Dumnezeu i-a pregătit pentru eliberarea poporului Său, dușmanul a vrut să-i aibă!* Știți, dacă credincioșii, care sunt adunați în Numele Domnului, trebuie să fie salvați de atacurile vrăjmașului și dacă mărturia va trebui continuată, atunci acestea vor avea loc prin „tineri”! Aceasta este următoarea generație. Aceștia sunteți voi, dragi tineri! Avem nevoie de voi în prima linie a acestei bătălii spirituale, pentru ca voi să purtați de grijă ca adevărul despre strângerea laolaltă în Numele Domnului să fie păstrat în continuare, nu doar în teorie, ci și în practică. Pentru aceasta avem nevoie de oameni implicați.

Fie ca Dumnezeu să-ți miște inima să-ți dedici viața pentru cauza lui Hristos și să dovedești ce bucurie fericită este să trăiești pentru El. Nu poți merge prea departe în lucrurile lui Dumnezeu! Tu vei întâlni oameni care îți vor spune că ești un pic prea fanatic. Ei bine, atunci, să ne numească fanatici! Acesta este singurul mod de a fi fanatic. Ei l-au acuzat pe Pavel că „și-a ieșit din fire”, dar el a explicat că acest lucru se datorează faptului că „dragostea lui Hristos îl constrângea” să nu trăiască pentru el însuși, ci „pentru Cel care a murit pentru el” (2 Corinteni 5.13-15).

Permiteți-mi să închei cu această poezie:

*Când voi sta în fața scaunului de judecată al lui Hristos și El îmi va arăta planul Său pentru mine,
Planul vieții mele, așa cum ar fi putut fi,
Dacă ar fi fost conform voii Lui, și văd
Cum l-am blocat aici
și l-am pus la îndoială acolo,
Iar eu nu am vrut să mă plec sub voia Lui,
Va fi tristețe în ochii Mântuitorului meu,*

² Remarca redacției: Versiunea CSV-Elberfelder [n.tr.: și ediția GBV 2001] a Bibliei traduce aici cu „slujitorii căpeteniilor”. Însă același cuvânt este folosit în alte locuri pentru tineri sau adolescenți. Așa de exemplu în Exodul 10.9, pentru a exprima diferența față de bătrâni.

*Durere, deși El mă iubește încă?
El a vrut să mă aibă bogat, dar eu stau sărac aici,
Lipsit de tot, dar nu de harul Său;
În timp ce amintirile mele se întorc înapoi ca o căprioară vânată
Pe căi, pe care nu mă pot întoarce.
Doamne, anii care mi-au mai rămas,
Îi dau în mâna Ta;
Ia-mă și îndoiaie-mă și modelează-mă
Conform modelului pe care Tu l-ai planificat.*

Articolul se bazează pe o predică ținută în anul 2006 la o conferință în Lassen Pines, Kalifornia. Originalul *Christian Consecration* se poate obține de pe pagina editurii Christian Truth Publishing, 12048 - 59th Avenue, Surrey, BC V3X 3L3, Canada: <http://christiantruthpublishing.blogspot.com/>